

zal in de vereniging van het Rijk met Oostenrijk door en onder de fascistische dictatuur een echte vooruitgang hebben gezien, maar het reactionnaire karakter van de zgn. terugkeer in het Rijk ligt niet opgesloten in het verlies van de zeer dubieuze zelfstandigheid van Oostenrijk. Het reactionnaire element ligt in de onderwerping van de Oostenrijkse arbeiders aan de fascistische dictatuur, het is slechts een schijnbare logica, wanneer Rusland en zijn imperialistische bondgenoten voor de tijd na de val van Hitler het herrijzen van de Oostenrijkse "zelfstandigheid" aanblijven. Deze zelfstandigheid zullen wij dan ook slechts tussen aanhalingstekens kunnen schrijven. De Oostenrijkse arbeiders en boeren zullen onder het besnoeiingsrecht van de één of andere overwinnaar worden geplaatst, tenslotte dadelijk voor de voorbereiding van de volgende wereldoorlog te worden misbruikt.

Er is geen greintje overgebleven van al de plechtige beloften. Zonder uitzondering richten zich de overwinnaars en de overwonnenen tot het negatieve in de mens, tot de stomste haat en de laagste gevoelens van wraak. "Gij zult als deserteurs worden behandeld", door dit dreigement tracht het stervende Nazi-regiem zijn grote en kleine medeplichtigen te intimideren. "Wenst zal het lot van de oedapest moeten ondergaan, als het niet terstond capituleert en op de vlucht van Stalin vertrouwt." "De bevolking moet het Ruhrgebied verlaten, want zijn steden met de arbeiders gelijk zullen worden gemaakt." Dat is de boodschap van Eisenhower, die heel goed weet, dat de bevolking onder de Nazi-terreur geen gehoor kan geven aan dit appél. Hij allen spreken van de "dagen der beslissing", van het "uur der beproeving".

En werkelijk nadert de arbeidersbeweging in deze dagen één van de zeldzame momenten in haar geschiedenis, die men terecht en zonder onsmakelijk pathos als een uur der beproeving kan beschouwen. Sedert, zoals in de jaren 1917 en 1918, wordt het onderdrukkingapparaat van de verliezende oorlogspartij verbruld. Wederom staat het overwinnende imperialisme, zelf uit vele wonden bloedend, en hijgende onder de last van onbeschrijflijke offers aan mensen en materiaal, aan het voorlopige doel van zijn winsten. Wederom is alle menselijke kracht tot het uiterste ingespannen, om nog afgeleidelijk instrumenteel van vernietiging te produceren. En nog steeds dienen de rijkdommen der aarde niet het leven, maar de ondergang.

Het uur der beproeving voor de arbeidersklasse kan ieder moment aanbreken.

Zullen de arbeiders zich opnieuw lachend bedriegen en misleiden? Zullen zij de beloften van de geconcentreerde deelen van de oude partijen en vakbonden nog eens gehoor schenken? Zullen zij opnieuw hun werkkraacht in dienst van nieuwe oorlogsvorbereiding stellen? Zullen zij niet als niet begrepen hebben, dat het wederom niet op de namen en de verwen aankomt, waaraan en waarin zij en hun kinderen er toe veroordeeld worden, voor hun leedrijander te werken, te moorden en vermoord te worden? Zullen zij die uit de concentratiekampen, uit de bevoeringindustrie in binnen- en buitenland, uit de oorlogsen arbeidsdienst terugkeren het wezen van deze beproeving begrijpen, zullen zij deze beproeving doorstaan? Zullen zij onder de zweespelagen van de binnen- en buitenlandse onderdrukkingers geleerd hebben, dat alleen zij zelf hun lot kunnen keren? Zullen zij eindelijk de machines in de fabrieken en de tractoren op het land erover gebruiken, tenslotte de maatschappelijke nood in echte volvaart te veranderen, tenslotte te zeggen der aarde en de menselijke werkkraacht in dienst der mensen te stellen?

Hij heeft een wereld te versen, het milieuveld van het wereldproletariaat. Zij beschikt over de geweldigste en geestelijke krachten, de vliegbom en de atoom, ieder "industriële" land, iedere mijn van de Noord-Atlantische Oceaan, het kapitalistische systeem van de tweede wereldoorlog en het nieuwe maatschappij van de geallieerde landen op te richten.

Het nadert, het uur der beproeving. Het nadert vooral ook voor ons, voor de communisten. Zullen wij, de communisten, over alle grenzen heen, met die arbeiders die niet moe geworden zijn, die zich niet hebben laten misleiden, de nieuwe internationale communistische partij oprichten? Zullen wij de kracht bezitten, om alle ervaring, die de arbeidersklasse opgedaan heeft tot het bewustzijn van de arbeidersklasse te brengen? Zullen wij vooral dadelijk de partij van het proletariaat kunnen vormen, die niet voor zich de macht opjukt, maar die de arbeidersklasse dient in haar strijd om de macht? Zullen wij de denkbeelden van het communisme bevrijden van de caricatuur die de zgn. communistische partijen ervan gemaakt hebben?

Het is een zware beproeving en de geschiedenis zal ons erover uitspraak doen, of en hoe wij deze beproeving hebben doorstaan. Worden wij te licht bevonden, dan zal binnenkort de allende van de derde wereldoorlog over de wereld losbreken. Maar als de arbeidersklasse haar taak begrijpt, als de nieuwe communistische partij haar taak begrijpt, dan zal uit de diepste allende, waarvoor het mensdom getroffen werd, een toekomst voortkomen, waardig, en in haar te leven en te werken.

SPARTACUS

Weekblad van de Communistenbond "SPARTACUS".
PROLETARIËRS ALLER LANDE, VERENIGT U!

ACTUELE
BERICHTEN

21 April 1945.

POLITIEK OVERZICHT.

Er bestaat geen geestelijk normaal mens meer. Dit ontrent het resultaat van de tweede wereldoorlog nog de minste twijfel koestert. Maar werp niet tegen, dat waarschijnlijk Hitler als het enige lid van de Rijksoverheid en buitendien nog enkele Duitse en buitenlandse fascistieën nog steeds aan een Duitse overwinning geloven of althans zich hopen. Wij zeggen uitdrukkelijk: geen geestelijk normaal mens gelooft meer aan een Duitse overwinning. Zelfs diegenen, die dusieveel Hitler niet als een achterlatende marionet beschouwen (die hij in werkelijkheid is), zullen wel niet kunnen beweren, dat hij geestelijk normaal is. De beslissing in deze oorlog is reeds lang gevallen. Wat wij in deze dagen beleven, is slechts het eindspel van de tweede en het voerspel van de derde wereldoorlog.

Steds weer wordt ons de vraag gesteld: waarom vechten eigenlijk de Duitse soldaten nog dóór? waarom houden zij zelfs Westelijk Nederland nog bezet? De geallieerden en Rusland hebben zich van het grootste deel van Duitsland meester gemaakt. De Duitse oorlogsindustrie is grotendeels in hun handen. De Krupp-fabrieken en de Leuna-fabrieken werden veroverd. Het is slechts een kwestie van korte tijd, misschien van uren en de Russische legers en die van hun westerse bondgenoten zullen elkaar ontmoeten. De grote aanval op Berlijn is vanuit het Oosten en vanuit het Westen begonnen. Aan de Duitse troepen, die nog in Noord- en Zuid-Holland en in Utrecht staan is - gezien de beheersing van de zee en van de lucht door de geallieerden - iedere mogelijkheid van terugtocht ontnomen. De Duitse lagersiding heeft niets anders meer kunnen verwachten. De handhaving van de bezetting in Nederland is volkomen zinloos geworden. En desondanks bleef zij gehandhaafd, desondanks gehoorzaamt aan de Duitse officieren en manschappen het bevel van Hitler, tot het uiterste verzet te bieden.

Tot nu toe kan men uit het verloop van de strijd verwachten, dat inderdaad slechts een deel van de officieren en manschappen ernstig en soms bijna fanatiek verzet aan de Amerikanen en Britten biedt. Meer dan een half miljoen gevangenen sinds het begin van het Rijn-offensief, hierbij alleen ongeveer 200.000 gevangenen binnen een week in het Ruhrgebied wijzen erop, dat de minderheid van de officieren en

manschappen de ongelijke strijd heeft opgegeven. Maar er blijft toch nog een rest, groot genoeg, om op enkele punten de geallieerden te dwingen, al hun militaire krachten in te spannen. Dit heeft voornamelijk betrekking op de verdediging van Bremen, Magdeburg, van enige West-Duitse steden, zoals

Düsseldorf en blijkbaar ook van Westelijk Nederland, in het bijzonder van die plaatsen, waarop of in de richting waarvan de geallieerden de IJssel-linie hebben overschreden. Hier wordt verwoed gestreden, hier wordt slechts betrekkelijk langzaam terrein gewonnen. Al te langzaam voor ons, die met ongeduld op het einde van deze waanzin wachten, die boven alles verlangen naar het einde van de fascistische tyrannie, ook al hebben wij geen illusies ten opzichte van de toestanden, die ons onder de nieuwe heren te wachten staan.

Waarom vechten zij nog? De geallieerde oorlogsvorlagers spraken over het verzet van een fanatische minderheid. Zo wordt er geschat, dat van de ruim 80.000 Duitse soldaten in Nederland ongeveer 20.000 werkelijk strijdvaardig zijn en tot het laatste verzet zullen bieden. Ongeveer hetzelfde wordt er ontrent de andere frontsectoren bericht. Overal is het een minderheid van, zoals men beweert, fanatische SS-soldaten en officieren, die zich niet willen overgeven.

Wij kunnen aan het zgn. fanatisme van deze Waffen-SS-soldaten niet helemaal geloven. De tijd, waarin slechts overtuigde Nazi's bij de Waffen-SS ingelijfd worden is allang voorbij. De meeste soldaten van de Waffen-SS keuren het ondergaande Hitler-regiem evenzoer af als de soldaten van het overige leger. Met de SS-officieren is het misschien iets anders. Het Duitse officiers-corps is of was althans in hoerderheid fascistisch of tenminste dusdanig met het systeem verbonden, dat het zijn ondergang niet lang zal kunnen overleven. Het is meer dan waarschijnlijk, dat de soldaten van de Waffen-SS geen grote verschillen tonen met de andere soldaten. Dit mag anders zijn met de niet-militaire SS, de systematische opgeleide politie- en terreurformaties, de zgn. Sicherheitsdienst en dergelijke groeperingen. In het algemeen zullen deze inderdaad tot het uiterste doorvechten en vooral: laten doorvechten. Hun leven is verspeeld,

WAAROM VECHTEN ZIJ NOG?

zij willen het zo duur mogelijk verkopen. Maar zij allen, het officierscorps, de terroristen van politie en SS en dergelijke groeperingen kunnen alleen geen verzet bieden. Zij kunnen het verzet niet eens met de scherpste middelen van terreur van de soldaten afdwingen. De vele gevallen van capitulatie zonder strijd van grote afdelingen bewijst dit, als het nog noodzakelijk mocht zijn, dit te bewijzen.

In de laatste week bevond zich het Duitse regerings- en militaire apparaat in een nog verder gevorderd stadium van ontbinding. Het opperbevel moest de leiding aan het bestelijk front of wat ervan nog over is, splitsen, omdat tussen de operaties in Noord-Duitsland en Zuid-Duitsland haast geen samenhang meer bestaat. In deze situatie kan zelfs met de scherpste middelen van terreur niet veel meer worden bereikt. En desondanks vechten tienduizenden Duitse soldaten door. Ze strijden een zinloze strijd, de strijd van zelfmoordenaars. Waarom? De chauvinistische propaganda uit verbeterd fanatisme, omdat zij Duitsers zijn enz. En miljoenen geloven deze onzin. Het antwoord op die vraag, waarom deze soldaten doorvechten, is niet eens zo moeilijk te vinden. Deze soldaten, grotendeels nog betrekkelijk jonge mensen, in vele gevallen zelfs nog kinderen, zijn sinds 12 jaar, dus een groot gedeelte van hun leven de slacht-offers van de fascistische opvoeding geweest. Zij hebben niets anders geleerd, zij weten bijv. niets van de arbeidersbeweging af, behalve hetgeen zij uit de leugenachtige propaganda van hun heren en uit het verzinkte voorbeeld van het stalinisme en het reformisme kunnen opnemen. Zij weten niets af van een eigen en zelfstandige organisatie, zij hebben slechts één hoop, en dat was de "Führer". En deze "Führer" staat nu voor hen als een charlatan en een bedrieger. Zij hebben noch vóór noch tijdens de oorlog een stem vernomen die hen iets heeft kunnen zeggen en die zij hebben kunnen begrijpen. Zij konden geen ander geloof meer dan de propaganda van de geallieerden en van Rusland zal hun niets.

De militaire ineenstorting van Duitsland, de verwoesting van zijn steden en dorpen en van zijn akkers heeft hun het laatste geraden, waaraan zij misschien nog gehecht waren. Hun familiesleden liggen onder de palmbladen begraven, of, voor zover zij nog in leven zijn, is hun verblijfplaats onbekend. In naam van het hele Duitse volk heeft het Duitse imperialisme het hele continent in bloed en ellende gedoopt. Waarheen deze jonge mensen, meestal en grotendeels arbeiders in uniform, ook kijken, zij zien geen toekomst, waarvoor en waartoe te leven zij de moeite waard moeten. Noch de pseudo-democratie van het Westen noch het pseudo-socialisme van Stalin geeft aan deze mensen een pers-

pectief. Zij zijn mensen zonder hoop. En daarom vechten zij door. En vooral wij, die vanaf het begin tegen de misdaden van de oorlog gestreden hebben, wier zwakke stem echter nog niet werd gehoord, vooral wij moeten onszelf en anderen steeds weer duidelijk maken, dat het de maatschappij is, die deze jonge soldaten tot moordenaars en zelfmoordenaars gemaakt heeft. Zij zijn de meest betreurenswaardigen misdadigers, maar zij zijn geenszins de grootste ellendelingen. Zij staan torenhoog boven de oorloggebrandstichter en arbeidersmoordenaar van Iapen, die het klaargespeeld heeft, door de Amerikanen gevangen te worden genomen. Zij zijn zeker geen fanatische Hitler-aanhangers meer, maar mensen zonder hoop, wier schuld het niet is, dat het internat. basis kapitaal Duitsland en zijn arbeidersklasse aan de Hitler-banulieten uitgeleverd heeft, dat het land sinds 1933 bezet gebied is.

De meerderheid van de Duitse soldaten, die zich overgeeft, handelt zeker verstandig, maar beter zou het zijn, als zij hun geweren tegen de vijand in de zee zouden richten, tegen de fascistische misdadigers, de industrie-magnaten en grootgrondbezitters, de officierskaste, waarvan zelfs de oudste caricaturen, zoals de oude generaal-veldmaarschalk von Dillenkamp, de veiligheid in een geallieerd vliegveld, vragewenkamp aannemelijker vinden dan de afrekening van het Duitse volk.

Zij die doorvechten, staan zeker op een verkeerd front. Zij verstaan nu niet hun laatste levensenergie tegen de betere ondergang. Hun strijd is zinloos, een misdadigheid tegen zichzelf. Maar dat hun energie in deze richting verspilld wordt, is niet hun schuld, maar die van de maatschappij, die de meerderheid van de Duitse soldaten en van het hele Duitse volk zo gekonink heeft.

Het proletarische internationalisme kent niet alleen het militairisme, het heeft ook een hekel aan de militaire propaganda, onverschillig in welke uniform zij wordt vertoond. En wij mogen niet wettig in deze doodsbedrijven ervan te overtuigen, dat zij niet hoeven te doden en niet hoeven gedood te worden. Heden vechten zij, omdat zij zonder hoop leven. Zij moeten helpen, dat met de ondergang van Hitler-Duitsland de geschiedenis van de Duitse arbeidersklasse niet een einde gaat. Zij moeten begrijpen, dat het een ander leven te wachten staat als dat, wat hun heren en de heren der andere landen de internationale arbeidersklasse willen berispen. Reken weten zijzelf niet, waarom zij nog doorvechten. Ook hun klassegenoten in de andere uniformen zullen gauw niet meer kunnen begrijpen, waarom zij eigenlijk hebben gevochten. Maar samen te begrijpen, waarvoor het de moeite waard is om te vechten, te werken en te leven !!

"VAL DOOD MET JE BLOEM !"

De burgerlijke illegale blaadjes nemen van elkaar een verhaal over, dat in Brabant een paar jonge kerels, die pas door de Engelsen uitgedeelde sigaretten stonden te roken, op een vraag even een handje te helpen met het opladen van zakken bloem, waar haast bij was, ten antwoord gaven: 'Bloom laden...? Val dood met je bloem !!'

En ze trekken er de lering uit, dat als levensmiddelen gratis uitgedeeld worden, daar ook arbeidsplicht tegenover staat; en dat voor zulke lamelingen arbeidsplicht nodig is.

Daar zijn we dus juist weer, waar het kapitaal ons hebben wil. Terwijl de arbeiders beginnen te proberen te overdenken, hoe zij uit de wereldverwoesting een betere maatschappij kunnen opbouwen, waarin zij vrije meesters over hun eigen arbeid zullen zijn - denkt het kapitaal erover, hoe ze de arbeiders vaster in het gareel kan spannen, om ze beter uit te buiten. En daar is zo'n verhaaltje goed voor. Want dat moet bij den lezer de indruk wekken, dat die luis lamelingen van arbeiders een zwiep nodig hebben, een dwang van boven, om hun plicht tot arbeiden in te scherpen. Dat wil er nu zo goed in, omdat wij voor de levensmiddelen op toevorst van buiten zijn aangewezen.

Arbeidsdwang is er voor de mens, omdat hij alles wat voor het leven nodig is, uit de natuur alleen door arbeid is te verkrijgen. Dat weet elke arbeider. Arbeidsplicht erkennen wij alleen tegenover onze klassegenoten; als wij een arbeids-gemeenschap opbouwen zonder uitbuiting, dan kan dat alleen, dat weten wij, als ieder zijn aandeel in het gemeenschappelijke werk als een dreitaak, als een ereplicht beschouwt. Maar tegenover het kapitaal erkennen wij geen arbeidsplicht.

Arbeidsdwang heeft het kapitaal ons altijd opgelegd, door middel van de honger. En nu als overgangstijd, zeker maar voor een tijdje, levensmiddelen gratis uitgedeeld worden, is het kapitaal al zo

benauwd, dat door het ontbreken van de hongerzweep ook die stille arbeidsdwang ontbreken zal, dat het gauw alarm slaat. Door zijn jonge onwetende schrijvers in de ondergrondse krantjes zulke stukjes te laten schrijven, tracht het voor een wettelijke arbeidsdwang propaganda te maken.

Tegenover de kapitalistische arbeidsdwang door honger stellen de arbeiders hun stakingsrecht. Al kunnen wij op het ogenblik de uitbuiting niet verhinderen omdat het kapitaal nog te machtig is, - of liever, omdat wij arbeiders nog te onwetend en verdeeld en vreesachtig zijn - toch willen wij over de voorwaarden meespreken, en mee beslissen door strijd.

Dat recht geven wij niet uit handen. Zou men, onder de leuze van opbouw en herstel van het economische leven, aan de arbeiders deze strijd voor hun levensbelangen willen verbieden, dan zullen ze eenvoudig dat recht nemen.

Men kan verwachten, dat voor deze opbouw een sterk beroep zal gedaan worden op "plichtsgevoel tegenover de gemeenschap", om de arbeiders tot gewillig hard werken aan te drijven, zoodat versterkt door allerlei dwang. Daaruit kunnen tal van misstanden, van willekeur, onderdrukking en uitbuiting voortkomen, waartegen de enkeling machteloos staat. Daar tegen moet dan de samenwerkende arbeidsgroep, personeel of werkploeg zich tot een vaste gemeenschap verbinden, door sterke solidariteit met elkaar verenigd een ieder voor allen, en allen voor elkóón in de bres springend. Deze arbeids-gemeenschappen zijn het, die moeten zorgen een woord in de werkregelingen mee te spreken. Terwijl zij uitmaken hoever de plichten gaan, en aan het gemeenschappelijke werk een betere inhoud geven, dan die van opgelegde dwang; en daarbij tegelijk verhinderen, dat het kapitaal deze tijd gebruikt om haar economische en openbare macht zo stevig te organiseren, dat de arbeiders voor lange tijd machteloos zijn.

VALSHEID IN GESCHRIJFTE...

"...Nu zien wij overal de drang tot socialisatie van de voornaamste productiemiddelen toenemen. De Franse regering de Gaulle socialiseert de vitale industrieën..." PARAAAT, nr. 76.

"...Blijk in het socialisatie-rapport bepleitten wij de socialisatie van alle nuurhuizen...door het Rijk of de Gemeente zelf...de rijk overheidswegge erkende en toegelaten, tevens gesubsidieerde verenigingen, coöperaties, stichtingen...De komende economische en sociale crisis eist de socialisatie!" PARAAAT, nr. 68.

We drucken deze beide citaten hier af omdat ze een typisch voorbeeld zijn van de

woordenzwandel, die met het begrip socialisatie gedreven wordt.

Waar deze heren het over hebben is: "nationalisatie". Dat is, het brengen van productiemiddelen en huizen in bezit en beheer van de staatsorganen der kapitalistische klasse. Ten bate van de gehele kapitalistische klasse. Het heet natuurlijk, dat dit gaat ten bate van "de natie" of van "de gemeenschap", want de heren halen die beide begrippen zoveel mogelijk door elkaar. Niet alleen de nationaal-socialisten, maar ook deze "nationals" socialisten zien daar blijkbaar voordeel in.

Socialisatie kan alleen geschieden door

de strijdende arbeidersklasse, die de lieve Staat, waarmee deze parasitaire woordgoochelaars zo gek zijn, kapot slaat, de para-

sietenklasse van het Kapitaal ontloopt en de productiemiddelen brengt in het bezit en het beheer van zichzelf, dat is van de gemeenschap der arbeidende mensen.

DE BEVRIJDING VAN DE ARBEIDERSKLASSE MOET HET WERK ZIJN VAN DE ARBEIDERS ZELF

"DE GOD DER WRAKE!"

Gelijktijdig bij het verschijnen van "Actuele Berichten" wordt van Katholieke zijde een vlugschrift onder de bevolking verspreid waarin verklaard wordt, waarom de mensheid zo moet lijden door het oorlogsgeweld. Van Christelijke zijde moet men natuurlijk een verklaring geven waarom de wereld onder "het alziend oog van God" deze beproevingen mee moeten maken. Vele lammeren van de kudde God's zullen niet zonder murmureren het knagend gevoel in hun buik, of het verlies van familieleden zo blymoedig aanvaardden als Job dat deed; krabbend met een scherf, gezeten op een mesthoop in het land Kanaan.

Om deze twijfel in een "goedertierend God" weg te nemen, wordt door een Bisschop "de God der Wrake" opgegraven uit één of ander stoffig deel van het Oude Testament. God tuchtigt ons, vertelt dit herderlijk schrijven, door de zonden die bedreven zijn door de mensheid. De bommen en granaten, vernieling van steden en velden, de miljoenen oorlogs-slachtoffers, het zijn de straffen die God ons toedient voor alles, wat wij de laatste jaren bedreven hebben. Beporling van het geboorte-aantal, de afschuwelijke mode van huisgezinnen met één of twee kinderen, de doktoren die aan dit alles hun hulp verlenen, allen gruwelen in God's oog, en het beste middel om ons te straffen was, steden met fosfor af te branden. Maar wacht, wij zijn nog niet klaar. Hoe kan er vrede heersen, als de diplomaten met hun maitresses naar de conferentie-tafel tijgen? En dan de vrouwen, die God betert 't, met een lange broek op straat lopen of op het

strand en in een cano zich half gekleed aan het publiek tonen.

Over kerels met rokken wordt niet gesproken....

En dan de homosexualiteit, die in de hoogste kringen bedreven wordt....

Neen, God kon dit niet toelaten en daarom slachten de mensen elkaar als beesten af.

Uit deze lieflijke argumenten heeft men het tegengif samengesteld, dat de twijfel uit moet roeien over het geloof in ons huidige maatschappelijk stelsel, dat ons regent met oorlogen. Lou dit vlugschriftje alleen bestemd zijn voor het Nederlandse volk? Het lijkt ons tenminste, dat het voor internationaal gebruik wel enige moeilijkheden zal opleveren. Als bijv. de geestelijkheid van Spanje, die vuile zaak maakte met Franco, of de geestelijkheid in Italië met haar geflirt met Mussolini, zich opeens schoon trachtte te wassen en bij de bevolking dezer landen op de proppen kwam met dit doorzichtige trucje? Er zouden wel moeilijkheden kunnen ontstaan. En de Patriarch van Moscou? We zien hem al staan in het Kremlin, omgeven door een stoet van geestelijken en aan Stalin het vlugschrift overhandigend, met de woorden: "Uw meesters Marx en Engels, wier leerling Gij beweert te zijn, hebben ook nog gezegd: 'Godsdienst is opium voor het volk'. Daarom zijn Uw steden door Hitler en zijn trawanten met de grond gelijk gemaakt en miljoenen arbeiders en boeren ter helle gevaren."

Op 15 April verscheen: "SPARTACUS", het maandschrift voor de Revolutionnaire Socialistische Arbeidersbeweging.

De inhoud: 13 April 1942, een herdenkingsartikel.

Beschouwingen over de situatie: I. Kapitaal en winst.

II. De arbeidersklasse en de perspectieven van haar strijd.

Over democratie.

De kosten van dit maandschrift bedragen ten minste fl. 0,25.

SPARTACUS

Weekblad van de Communistenbond "SPARTACUS".
PROLETARIËRS ALLEER LANDEN, VERENIGT U!

ACTUELE
BERICHTEN

28 April 1945.

POLITIEK ALMOEVERLICHT

In de laatste tijd verschenen herhaaldelijk berichten van geallieerde oorlogverslaggevers omtrent de toestanden in de Duitse concentratiekampen. Uittreksels van deze berichten konden wij in de

in Nederland verschijnende illegale pers lezen. Wij zien ervan af, in onze organen eveneens uitvoerige beschrijvingen ervan te geven en wijzen onze lezers op datgene, wat in de pers en literatuur van de revolutionaire arbeidersbeweging sinds het jaar 1933 omtrent concentratiekampen en dergelijke instellingen van het fascisme medegedeeld werd. In vroegere jaren hebben vele mensen, die vandaag met ontstentenis van de gruwelijke mishandelingen en moorden in Duitse concentratiekampen kennis namen, weinig of geen geloof geschonken aan de rapporten van de revolutionaire arbeiderspers en zelfs aan de berichten van anti-fascistische vluchtelingen. Men stelde zichzelf al te vaak gerust met de gedachte dat veel overdreven was, wat over Buchenwald, Dachau, Oranienburg, Hamburg en vele andere moordholten van het Duitse Rijk gezegd werd. Men kon of wilde niet geloven, dat mensen in staat waren jaar in jaar uit, dergelijke beestachtigheden te begaan.

De officiële instanties hebben hun uiterste best gedaan, de openbare mening af te leiden en te kalmeren. Onvergetelijk is de circulaire van den vroegere minister van justitie Goseling, waardoor de toelating van Duitse anti-fascistische vluchtelingen en zelfs algemeen van slachtoffers van het fascisme in Nederland, in principe verboden werd. Uitzonderingen mochten slechts gemaakt worden in gevallen van direct levensgevaar. Maar de minister beweerde met klem in zijn circulaire, dat: opsluiting in een concentratiekamp geen levensgevaar betekende. De minister wist officieel niets ervan, dat reeds toen tienduizenden in Duitse concentratiekampen op onvoorstelbare manier vermoord waren. Officieel wist de minister niets ervan. Maar de ironie van het noodlot bracht met zich mee, dat juist deze minister Goseling zich persoonlijk op de hoogte kon stellen van het ongevaarlijke van het loven in een Duits concentratiekamp. Hij is tijdens zijn onvrjwillige aanwezigheid in een dergelijk kamp overleden.

Veel en vreselijke ellende is in de laatste jaren over de wereld heen gegaan. De Nederlandse bevolking en alle andere volkeren van Europa hebben aan den live ondervonden, wat fascistische onderdrukking en wreedheid betekenen. De herinnering aan vroegere gebeurtenissen verbleekt bij dergelijke ondervindingen.

In het najaar van 1938 stonden duizenden mensen aan de Nederlandse grenzen, vluchtelingen uit Duitsland, uit Oostenrijk, uit Tsecho-Slowakije. In hun wanhoop wierpen mensen zich voor de locomotieven, omdat men hen niet wilde toelaten. Zij verkeerden volgens minister Goseling niet in levensgevaar, als zij in Duitsland bleven. Dergelijke arriveerden schepen in Rotterdam, Hoek van Holland en Vlissingen met groepen van vluchtelingen, die ook in Engeland vergesofs gepoogd hadden, een tijdelijk asyl te vinden. Stoomboten zwierven met duizenden passagiers over de wereldzeeën en trachtten vergeefs, hun levende lading kwijt te raken.

Maar in het jaar 1936 waren - ondanks alle tegenpropaganda - honderdduizenden uit alle landen der aarde naar de Olympiade in Berlijn getrokken, om zich onder de dekking van een zgn. sportfeest door de Nazi-propaganda te laten holligen en deze propaganda met hun contanten te helpen bekostigen.

Enkele jaren vóór de oorlog vergaderde in Berlijn de internationale vereniging voor de hervorming van het gevangeniswezen. De meest vooraanstaande geleerden en practici uit de internationale juristenwereld maakten deel uit van deze vergadering en luisterden aandachtig naar het, een fascistische verkrachters van het recht en beulen omtrent "het hoge peil van het Duitse gevangeniswezen" wisten te berichten. Deze internationale kampioenen van het recht lieten zich door de vortegenwoordigers van het fascistische bloedregiem plochtig begroeten en tracteren.

Het is soms goed, zich deze gebeurtenissen te herinneren. En het is doelmattig, ook niet te vergeten, dat het concentratiekamp voor Joden in Westerbork geenszins pas tijdens de Duitse bezetting, maar of bevol van de Nederlandse regering en op

"CONCENTRATIEKAMP BETEKENT GEEN LEVENSGEVAAR."